

2.6.2013
5/13 155
21. ROČNÍK

SBOROVÝ HLASATEL

ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PŘEROVĚ

VOLBA BR. F. MARKA ZIKMUNDA

Milí bratři, milé sestry,
dne 19.5. se v našem sboru konala volba nového přerovského faráře. Br. f. Marek Zikmund byl jediným kandidátem. Volby se zúčastnilo celkem 39 členů, kteří mají právo v našem sboru hlasovat a rozhodovat. Br. f. Marek Zikmund byl zvolen na období od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2023 vcelku jednoznačně: 36 hlasů bylo PRO a 3 hlasy SE ZDRŽELY. Rodina Zikmundova se hodlá do Přerova přestěhovat na začátku srpna. Přejeme br. f. Zikmundovi, aby kolem sebe nacházel lidi ochotné pomoci i spolupracovat na vinici Páně, aby měl dostatek sil, moudrosti a trpělivosti pro službu, do které ho Pán církve volá a přerovský sbor zve. A celé rodině Zikmundových přejeme, aby se jim v Přerově líbilo a žili zde rádi.

Moudrost lidská a moudrost Boží

Zaslechla jsem v rádiu jednu píseň, snad ve stylu folku nebo funky, v tom se až tak nevyznám, kde se v refrénu opakovala slova: „..užívejte světa, blíží se kometa, blíží se Halleyova kometa, kometa, kometa...“. Byla to jedna z těch rytmických melodií, které člověku rezonují v hlavě ještě dlouho potom, bez ohledu na jejich obsah. Ta písnička poukazovala na běžný projev lidské logiky a světské moudrosti, natolik rozšířené, že už se nad ní nepozastavíme. Užívejme života, vždyť nakonec stejně zemřeme. Tak hledme ještě pro sebe urvat, co se dá. Ta myšlenka ovšem není nijak nová. I staří Římané ji znali a žili podle hesla: Jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme. (Ostatně, je to opravdu jen projev světskosti, který se v církvi neobjevuje?)

My, kteří se hlásíme k Bohu, jsme mnohokrát četli, slyšeli a víme, že Jeho slovo říká něco jiného. Uvěřili jsme evangeliu a to nás uschopňuje vidět v konci lidské existence na tomto světě nový začátek. Ale co naši nevěřící bližní, rodina, přátelé, spolupracovníci, známí? Už napohled je zde patrný příkrý kontrast mezi moudrostí Ducha svatého a moudrostí tělesnou. Tou, která je, a to navzdory mnohé lidské zkušenosti a po-

znání, před Bohem „přízemní, živočišná, d'ábelská ..“ (Jk 3,15), jak ji charakterizuje ve svém listu Jakub. Též apoštol Pavel se o tom na vlastní kůži přesvědčil v Areopagu, když se snažil diskutovat s Řeky podle jejich pravidel. Chtěl totiž postavit Kristovo evangelium na jejich filozofický základ. Bez úspěchu. Vždyť Duch Boží směřuje proti tělu a tělo proti Duchu Božímu. Jsou to dva neslučitelné prvky. Reakce jeho poslucha-

čů byla příznačná: „Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy.“

(Sk 17/32)

Nevěřící lidé říkají: My v Boha nevěříme,

jsme vzdělaní a máme svoji úroveň. Víra v Boha je jen pro slabé. My nejsme chudáci, abychom potřebovali pro svůj život berličku. Spoléháme se na své vlastní schopnosti.

Ano, i s takovými reakcemi se setkáváme, když se v rodině nebo ve společnosti snažíme zvěstovat evangelium. Je to však velmi krátkozraký postoj. Tyto názory totiž popírají skutečnost, že nikdo, byť vysoce postavený, není všemohoucí a že každý člověk bez výjimky se může mýlit. Nikdo z lidí nemá svůj život doopravdy ve své moci. Lidský život je křehký, jeho

existence vratká a co je naší jistotou dnes, může být zítra docela jinak.

Mnozí učenci uvěřili v Boží existenci právě na základě svého bádání a vědeckých výzkumů. Věřící vědci, jako např. Isaac Newton, Albert Einstein a další, došli ve své práci do bodu, kdy zjistili, že hloubka vědění a poznání je taková, že ji člověk svým rozumem a smysly nemůže obsáhnout a prozkoumat. A že i přesto naše planeta se vším, co je na ní, jakož i celý vesmír s jeho zákonitostmi, funguje s přesností dokonale seřízeného stroje. Tyto osobnosti však měly, kromě vzdělání a přirozené inteligence, ještě něco navíc. Totiž pokoru, která jim umožňovala uznat svoji lidskou křehkost a nedokonalost. Řecký filozof Sókratés šel, jak se říká, po horké stopě a vyjádřil to svým známým prohlášením: „Vím, že nic nevím.“ Otázkou ovšem je, jak s tímto svým poznáním nakonec naložil. Klasické vzdělání je velmi dobrá věc. Příkladáme-li mu však ve svém životě příliš velký význam, může nám zastínit duchovní vhled.

My věřící se snažíme přesvědčovat své nevěřící příbuzné a přátele o existenci Stvořitele. Tolik bychom si přáli, aby i oni uvěřili a přijali nabídku Kristovy spásy. Známe Bibli a víme, že lidský život smrtí nekončí, že přesahuje do věčnosti a není nám lhostejné, kde budeme tuto věčnost prožívat. Odezva okolí ovšem nebývá vždy vstřícná. Lidé uvažují po svém a říkají: No, tak mi to všechno dokaž, ukaž mi toho svého Boha .. A pak argumentují, stojí si na svém a kriticky sledují naše slova a činy. (Mimochodem - všimli jste si, jak nevěřící, přestože neznají Bibli a žijí světsky, většinou velmi dobře vědí, jak by se křesťan měl a neměl chovat, co se pro něj hodí a co ne?)

Chtějí po nás, abychom jejich fyzickému zraku a přirozeným smyslům ukázali něco, co se ukázat prostě nedá. „Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš,

kam směřuje ...“, jak řekl Pán Ježíš Nikodémovi. (Jan 3,8) Vidíme, že se ohýbají stromy, ale samotný vítr vidět nelze, pouze jeho působení. Bůh je duch, Boha nikdo neviděl, ale ten, kdo je vnímavý, přesto vidí Jeho působení, projevy Jeho moci. On není omezený našimi představami a zkušenostmi.

Co tedy? Snažit se přesvědčovat okolí projevy Boží moci? I tam je potřeba vyprošovat si moudrost. Vždyť duchovní věci lze chápat pouze s pomocí Ducha svatého. Lidé jsou ale tělesní a tak namísto pochopení nastoupí obyčejná zvědavost, údiv, kritika a opětovné obhajování vlastních postojů. I zde apoštol Pavel radí a napomíná: „Kdyby se celá církev sešla ve shromáždění a všichni by mluvili ve vytržení a přišli by tam lidé nezasednutí a nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte?“ (1.Kor,14,23)

Osobně si myslím, že zvěstovat evangelium je potřeba i v dnešní době a svá slova podpořit konkrétním svědectvím ze života, a to i tehdy, když tím něco riskujeme. Je potřeba nabídnout možnost spásy, vždy s úctou a vážností. Ale je naprosto zbytečné a dokonce škodlivé „tlačit na pilu“, přit se a přesvědčovat. Chytit prosadit za každou cenu svoji pravdu. To nám nepřísluší. My jsme odpovědní za zvěstování, ne za výsledek. Čím více se snažíme lidi přesvědčit, byť i ve chvályhodné snaze o jejich záchranu, tím neúspěšnější býváme. Sám Pán Ježíš se dotkl takové situace v evangeliích, v podobenství o boháči a Lazarovi. Připomeňme si jeho slova: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ (L 16,31) Takové bývá ovoce jednání z vlastních sil. Ostatně, zkusme se zeptat lidí, kteří vyrostli ve věřících rodinách, zda všichni osobní víru v Ježíše Krista přijali na přání rodičů a jiných autorit. Mnoho z nich vydá svědectví o tom, že se v dětství s informacemi o Bohu sice setkali, ale pokud byli vystaveni nátlaku či manipulaci, vyvolalo to v nich odpor. Trvalo pak někdy celá léta, než se k Bohu vrátili,

často obloukem a hlavně vlastní cestou. Vždyť Bůh s každým člověkem jedná individuálně. Jejich rozhodnutí však bylo o to cennější, protože bylo skutečně

na základě vlastního rozhodnutí, motivované vlastními zkušenostmi.

Co s tím dnes, v naší době a naší společnosti? Co tedy můžeme vůbec udělat?

Jako prvořadou a základní věc vidím modlitbu. Přinášet ty lidi pravidelně před Boží tvář a prosit za ně s pokorou a důvěrou v Boží moudrost.. Je třeba vzdát se svých nesprávných postojů, vyznat je Bohu jako hřích a odevzdávat všechno do rukou Toho, kdo má veškerou moc. Vyprošovat si na modlitbách Boží vedení. To proto, abychom věděli, kdy a jak promluvit a kdy raději mlčet. Přestat brát věci do vlastních rukou. Jednoduše ty lidi „pustit“, odevzdat je Bohu. Bůh naše prosby slyší a vyslýchá ve svém čase. Dát prostor Duchu svatému. Nestát jeho působení v cestě tím, že budeme své bližní jaksi „tlouct po hlavě“ Bibli a dokazovat, že my to všechno víme líp. Zřeknout se netrpělivosti. Nezatěžovat si svědomí tím, že bychom jim svým chováním přibouchli dveře ve chvíli, kdy jim je Pán Bůh otevírá po svém. Vždyť lidským hněvem (ani manipulací) Boží spravedlnost neprosadíš, to není cesta duchovního požehnání. Je psáno: „*proklet bud' muž, který spoléhá na člověka, opírá se o pouhé tělo.*“ (Jr 17,5) A tím „člověkem, tělem“ můžeme být, k našemu překvapení, i my sami. My máme být lidmi modlitby. Vyprošovat svým bližním znovu a znovu Boží dotek, bez kterého je víra nemožná. Snažit se bez sloh, naléhání a zdůvodňování svých postojů získat je pouze svým způsobem života, tak, abychom jim nekladli překážky.

Ovšem tam, kde se opakovaně projevuje zjevné pohrdání a nenávistná zatvrzelost, je na místě opatrnost, jak je psáno v Matoušově evangeliu 7,6: „*Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.*“ Jakkoli se toto slovo zdá být tvrdé, i ono je obsaženo v Písmu a tedy platné podnes. „*Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.*“ (Mt 10,16) Pozor - dětská bezprostřednost není totéž co dětská naivita nebo dokonce sentiment.

Ostatně, co na tom, že nás snad mnozí budou nenávidět a mít za blázny. Jestliže se Boží Syn ponížil, nechal se křivě obžalovat a umučit pro mne, kdo jsem já, abych dbala na svoji důstojnost a dokazovala, že jsem v právu? O Pánu Ježíši je psáno: „*V té hodině zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je malíčkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.*“ (L 10,21) Apoštol Pavel na jiném místě v kontextu dodává: „*Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.*“ (Ef 2,9)

Někomu takováto slova mohou znít snad až poráženecky. Ale stát se malíčkým před samotným Bohem, stvořitelem a vládcem vesmíru, není málo. Ve skuteč-

nosti je to víc, než chtít být velkým v tomto světě, zatíženém hříchem a nenávistí. Je to cesta kříže, která něco stojí. Jsme podívanou světu i andělům, když máme každý den prokazovat vytrvalost a spolehnutí se na Boží milost, nenápadně a bez patosu. Nic více a nic méně nám nepřísluší. Vždyť to, co je Boží, obstojí a přetrvá. (Pl 5,19) **Karla Došková**

Milí bratři, milé sestry,
chtěl jsem se s Vámi podělit o pár zážitků ze křtu naší dcery Rozálie, který se udál v našem kostele 26.5. Jelikož jsem naše dva syny křtil sám, toužil jsem tentokrát prožít křest svého dítěte jen jako otec. Proto jsem oslovil br. f. Jana Juna z Prostějova, který ochotně přislíbil, že křest vykoná. Byl to pro mě nakonec nečekaný zážitek. Za prvé jsem se nejlépe cítil při 1. čtení a při ohláškách – a to z toho důvodu, že zkrátka nejsem zvyklý ve svém sboru sedět v obleku v první lavici, zatímco bohoslužby vykonává někdo jiný. Za druhé mě docela štválo, že se ze křtu stává mediální akce – tolik fotoaparátů nezaměřuje snad ani Baracka Obamu při jeho veřejném vystoupení... Ale ta bezmoc – že s tím už nic nenadělám a holt to budu muset přežít. A za třetí: málem jsem prošvihl samotný

akt křtu. Dívám se, dívám, a br. farář Jun už polévá naši dceru! Byl jsem tak nesoustředěný...

Je to pro mě důležitá zkušenost. Kolikrát si totiž při křtu říkám: *To si nemohli rodiče trochu lépe zorganizovat fotografie? Proč nefotí jen jeden? Proč jich musí být vždycky tolik najednou? A když mluvím k rodičům a kmotrovi / kmotře a oni mi nevěnují pozornost, říkám si pro sebe: Taky by se mohli trochu koncentrovat... Uvědomuj si vůbec, co se tady nyní odehrává?* Není lehké ani pro faráře prožít křest jako rodič dítěte. Napříště jistě budu shovívavější k těm, kteří své děti přinášejí ke křtu...

Všechno mi došlo až zpětně. Večer jsem držel v náručí naši malou Rózu (ještě oblečenou v bílém) a říkal jsem jí: *Tak ty už patříš Ježíši Kristu. Už jsi křesťanka.* A uvědomil jsem si s úlevou, že křest je hlavně dílem Božím. To Bůh ve křtu uzavírá smlouvu s člověkem – i přesto že ti, kteří zatím ručí za jeho růst v Kristu, jsou při křtu nesoustředění a rozladění... PK

Noc kostelů 2013

Letos potřetí proběhla v našem kostele celostátní akce Noc kostelů. Nesla motto: „Potom už nebude den ani noc, ale v čase večera bude světlo“ a představovala organizačně nejrozsáhlejší událost celého roku. Program

byl známý dlouho dopředu, díky úsilí bratra faráře se podařilo sehnat kvalitní účinkující. Veřejnost přilákalo vystoupení ADD Gospel, mládežnické kapely Pray z Oder, vystoupení mima nebo pěveckého sboru Vokál. Toto jsou všechno skutečnosti, které jsme prožili na vlastní kůži, viděli zblízka a máme v paměti.

Dovolte mi připojit pár osobních postřehů – hodně subjektivních a genderově nevyvážených.

Když je potřeba, najde se v našem malém sboru dost pracovitých lidí, kteří donesou a připraví obcerstvení, umyjí nádoby, pomohou, vydrží až do konce. Každý se dokáže postavit na správné místo a bylo cítit, že každý je na svém místě rád.

Nezapomenu na první vystoupení mima – pana Dostála – který byl jaksi v křeči. Přišel za mnou do kuchyňky pro čaj a bez obalu se přiznal, že měl obrovskou trému. Překvapilo mě to moc u člověka, který to dělá dlouho a opakovaně. Ani po takové době to není rutina, záleží mu na tom moc a taky druhé vystoupení byl výborný – uvolnil se a získal jistotu.

Poprvé v životě jsem viděla dirigovat sbor po dobu téměř hodiny s dítětem v ruce. Ne s miminkem, ale s dobře půlročním chlapečkem. Svědčí to o odvaze dirigentky, nasazení sboru a chuti vystoupit, když to slíbili – a povedlo se.

Tolik lidí ve sboru mívám v neděli s pouhým podáním ruky a teď byla šance si s nimi promluvit během celého večera. Sdělená radost je dvojnásobná – Kája je babička! a sdělená starost poloviční – každý to má těžké. Konečně už pátý rok si říkám – farář je tak dobrý, jak dobře se oženil. A náš farář se oženil výborně, protože jeho nadšení nehasne, jeho práce nekončí rozdáním úkolů. Díky, Míšo. *Šárka Zaczpalová*

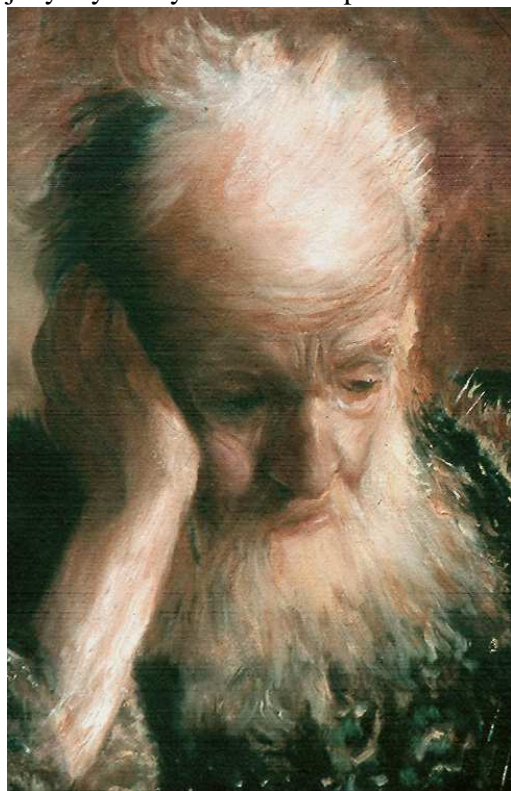
KDO JE TO PROROK?

Prorok je básnik. Prorok je hlavne poetická postava, ktorá stojí úplne vedľa hlavných mocenských štruktúr spoločnosti. Stojí mimo, aby obnažil s viruozitou umelca slova, čo sa deje a o čo práve ide. Proroci sú ľudia, ktorý citlivo vnímajú bolesť a to hlavne tú tichú bolesť, ktorá je spôsobovaná celospoločenskými procesmi. Proroci sú ľudia, ktorý túto bolesť nie len vnímajú, ale sú schopný ju formulovať do zrozumiteľných slov. Maľujú svoje metafory a podobenstvá tak, aby svojou obrazotvornosťou zasiahli aj mocných aj bezmocných, aj učených aj neučených.

Prorok je preto v Starom zákone protihráčom kráľov. Kráľ chce organizovať spoločnosť bez ohľadu na ľudskosť a prorok upozorňuje, že takéto počínanie jemu a aj iným prinesie smrť. Preto výroky prorokov (a ich výroky Hospodina) sú vždy rečou so silným socio-ekonomicko-politickým rozmerom a odalujúce sociálnu nespravodlivosť.

Prorok Jeremiáš je toho najextrémnejším príkladom. Jeremiáš je básnik, ktorý ohlasuje krízu. Krízu, ktorá je spôsobovaná tými, ktorý sú v pozícii moci. Jeremiáš žil v časoch, keď samotná skutočnosť, že kráľ je z rodu Dávida, mala byť dostačujúcou zárukou Božieho požehnanja. Kráľ mohol robiť čokoľvek a všetko bolo považované za výborné, len preto, že pochádzal zo "správneho" rodu. Proti tomu vystupuje Jeremiáš, ktorý naväzuje na Mojžiša a hovorí, že nie Davidovská línia a domy z cédru sú zárukou Božej blízkosti, ale citlivosť pre sociálnu nespravodlivosť. Do súčasného jazyka by sa to dala Jeremiášová kritika preložiť: "Myslíš si, že si prezident, pretože máš kanceláriu na hrade? Myslíš si, že si učený len preto, že máš laptop? Myslíš si, že si dôležitý pretože máš limuzínu?". Kládie otázku po tom, čo ustanovuje skutočnú moc. Jeremiáš verí, že skutočná moc je v spravodlivosti a pravdivosti. Tomu verí napriek zakúšanej skutočnosti, že moc, technika, vedomosti, pragmatizmus, sústredenie sa na vlastný zisk, klientelizmus a individualizmus, sú

všetko veci, ktoré sú v spoločnosti prezentované ako správne. V takomto svete bez viery v skutočnú spravodlivosť zostávajú dôslednému človeku už iba tie dva jedy mysle: cynizmus a skepticizmus.

Aby sme rozumeli prorokom a ich posolstvu, tak si treba uvedomiť, že hovoria do situácii v kríze. Bez hlbokého uvedomenia toho, že sme v kríze nie je možné započúť ich volanie nádeje. Jeremiáš je totiž nie len prorok krízy, ale aj

prorok nádeje. Nádeje, že sa dá žiť aj bez politického zriadenia ako ho poznáme. Ukazuje ľuďom, ako sa dá žiť v iných súradniciach ako sú tie, ktoré tak bolestivo zakúšame.

Na tomto mieste chcem upozorniť všetkých tých, ktorý už domýšľajú a premýšľajú o prorockej roli cirkvi v spoločnosti a teda jej možnosti kritiky súčasného mocenského a politického zriadenia, že Jeremiáš nedáva žiadne konkrétne rady nikomu. Jeremiáš nediskutuje jednotlivé otázky politiky a ekonomiky. Namiesto toho používa celú škálu metafor a obrazov z oblasti manželstva, rozvodu a z oblasti chorôb aby podkopal zabehnuté myslieňkové postupy a inšpiroval poslucháčov k novému prístupu k politickým a sociálnym otázkam. To čo chce dosiahnuť je, aby ľudia pri moci vnímali realitu odlišne. Spolieha sa na to, že ak budú schopní vnímať svet ináč, tak už budú sami schopní vyriešiť konkrétne ekonomické a socialne problémy.

Základný problém pre Jeremiáša by sa dal vyjadriť dvoma spôsobmi. Religionisticky, že ľudia smilnia s inými Bohmi. Inými slovami problémom je idolatria. A potom druhým spôsobom, ako kritika sociálnej nespravodlivosti, ktorú uplatňujú mocní. To, že oboje úzko súvisí sa dá vysledovať na príklade tak častého boja starozákonných prorokov proti Baalovi, bohovi Kanánejcov. Keď sa hovorí o Kanánejcoch, tak nejde o etnickú skupinu. Slovo Kanánejec znamená "človek, ktorý praktikuje agresívnu a bezohľadnú politiku a ekonomiku." Baal je potom bohom, ktorý legitimuje tieto praktiky. Hospodin, Boh Exodu, je Bohom, kto-

rému ide o slobodu a spravodlivosť. Potom konflikt medzi Hospodinom a Baalom je naozaj politickým konfliktom, konfliktom medzi tým o čo týmto bohom ide. Myslím, že toto prepojenie náboženstva a ekonomiky je dôležité uvedomiť, keď chceme premýšľať o Jeremiášovi a prorokoch. Ľudia by totiž mali radi Hospodina ako svojho Boha a Baalov ekonomický program. Ale takto to nefunguje.

Takže prorok chce, aby sme si predstavili spravodlivú spoločnosť. Ale úlohou cirkvi, alebo farára nie je tieto predstavy vnášať do politiky alebo ekonomiky. Prorocká úloha farára je totiž taktiež poetická. Farár nerobí ekonomické hĺbkové rozbor. Farár musí povedať podnikateľovi, ktorý tu sedí: "Evanjelium zasľubuje, že lev a jahňa budú stolovať spoločne. Aby sme tomuto výroku rozumeli, musíme hneď počítať s tým, je sa jedná o metaforu. Metaforu, ktorá obvykle zobrazuje veľkých a malých a to, že v živote ktorý poznáme veľký bežne požírajú malých. A tá dobrá správa tejto básne je, že ten čas keď veľký požírajú malých skončí." A keď toto zaznie, tak zodpovednosť ako túto báseň realizovať konkrétne je už na podnikateľovi. Farár o tom nemá ani poňatia, je to problém podnikateľa. Každopádne báseň je pravdivá. Podnikatelia sú ľudia, ktorý nepotrebujú radiť. Sú veľmi schopní si poradiť v živote a často ťažko pracovať k úspechu. To čo potrebujú sú nástroje metafory, aby si mohli predstaviť veci odlišne. A ak si človek vie predstaviť veci odlišne, tak ich vie aj zorganizovať odlišne.

Ďalšia dôležitá poznámka je, že nehovoríme o hnutí sociálnej služby. Jeremiáš nechce, aby sa celá spoločnosť premenila na jednu veľkú charitatívnu organizáciu. Hovorí o činnosti Hospodina v sociálnom procese. Konkrétne to znamená, že tam na tom mieste kde sme, tam na tom mieste, kde máme moc - akokoľvek malú moc. Tak práve tam v rozhovore s obrazmi, ktoré pred nami Jeremiáš maľuje môžeme a máme premieňať našu spoločnosť smerom k sociálnej spravodlivosti. A zasľubuje nám, že v tom procese, že v tom bolestivom a namáhavom zápase zistíme, že Hospodin je s nami. Alebo ináč: trápime sa v špine ľudskej spoločnosti a On už je v tom bahne dávno s nami. **Maroš Klačko**

Zpráva z jednání staršovstva dne 12.5. 2013

Přítomni: br. farář Kulík, Došek, Skalický

sestry: Jehlářová, Zaccpalová, Čermáková

Za náhradníky: br. Žižka; **Omluveni:** br. Dvorský

Zamyšlením posloužil br. farář Kulík

Ohlédnutí zpět:

- proběhla rekonstrukce plynové přípojky – klíč od ní bude na viditelném místě v mezipatře u hasičích přístrojů

- br. farář vykonal pohřeb bratra Vladimíra Koláře. Rodina připravila pro členy sboru a blízké pohoštění

v sále. Bohoslužby i posezení se nesly v bratrsko-sesterském duchu

- z farního bytu byla odvezena část oken k úpravě. Další část se bude odvážet postupně.

Dvojitá okna by měla omezit hlučnost z ulice a omezit únik tepla z prostor fary.

- o křest v našem sboru požádala br. farářka paní Pavlína Vanderková. Budou probíhat předkřestní setkání

Co nás čeká:

- 15.5. se sejde mládež ke své schůzce. Poslední setkání mládeže, kterému bude ještě

přítomen bratr farář Kulík, se uskuteční 14.6.2013.

- 19.5. se koná v našem sboru volební shromáždění. Volby se budou týkat bratra faráře

Marka Zikmunda, který je navržen za nového faráře ČCE v Přerově. Shromáždění

povede br. farář Petr Kulík.

Hlasovací lístky budou vyplňované buď textem ANO (souhlas s volbou)

NE (v případě nesouhlasu)

prázdný lístek (zdržel se hlasování)

jiný text, poškozený lístek (je neplatný)

- proběhla úprava členů s hlasovacím právem

- po 1.6. bude provedena inventarizace majetku sboru. Inventarizaci provede br. Elšík

a br. Žižka.

- 26.5. bude pokřtěna Rozálie Kulíková

- 30.5. – 2.6. se koná synod ČCE v Praze

- 2.6. povede bohoslužby sestra farářka Pavlína Lukášová z Hranic

- 8.6. bude mít propůjčený náš kostel k slavnostním bohoslužbám a posezení Církve

adventistů sedmého dne (výročí církve)

- 16.6. kázáním poslouží br. farář Marek Zikmund

- 23.6. rozloučení se školním rokem (opékání buřtů u Dvorských na zahradě)

- 30.6. rozloučení s Kulíkovými (br. Dvorský přichystá pohoštění)

- 2.7. stěhování Kulíkových

Na Helfštýně jsou připravované ekumenické bohoslužby. O době konání i programu budeme informováni.

Probíhá příprava tisku nového zpěvníku ČCE. Staršovstvo by mělo zájem předběžně asi o 50 kusů výtisků pro potřebu sboru. Na zasláný dotaz odešleme v tomto duchu odpověď.

V období prázdnin bude sloužit kázáním 7.7. bratr Došek, 21.7. sestra Zacpalová a 28.7. sestra Jehlářová. (v případě, že bude možnost zajistit službu ochotným farářem, může dojít ke změně).

Další setkání staršovstva se uskuteční 11.6. 2013 v Troubkách u Zacpalů.

Schůze byla ukončena modlitbou br. kurátora Doška ve 20.55 hodin.

Zapsala: Dagmar Čermáková

Pravidelná sborová setkání (červen 2013)

Út	4.6.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
St	5.6.	18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	7.6.	17.30 h	Modlitební setkání
So	8.6.	9.00 h	Adventisté s.d. u nás - sborový den
Ne	9.6.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově + VP
		16.00 h	Bohoslužby v parku Michalov
Po	10.6.	9.00 h	Pastorálka ve Šternberku
Út	11.6.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
		19.00 h	Staršovstvo v Troubkách
St	12.6.	18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Čt	13.6.	9.00 h	Setkání maminek
Pá	14.6.	16.15 h	Mládež
		17.30 h	Modlitební setkání
Ne	16.6.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově + posezení
			<i>br. f. Marek Zikmund</i>
Út	18.6.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
St	19.6.	18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Pá	21.6.	9.30 h	Setkání přerovských duchovních
		17.30 h	Modlitební setkání
Ne	23.6.	8.30 h	Bohoslužby v Hranicích
		10.00 h	Bohoslužby v Přerově + VP
		13.30 h	Bohoslužby v DS Tovačov
		16.00 h	Rozlučka se školním rokem
			opékání u Dvorských na chatě
Út	25.6.	6.30 h	Ranní modlitební setkání
		15.00 h	Kroužek sester
		17.30 h	Biblická hodina
St	26.6.	18.00 h	Zkouška ADD Gospel
Čt	27.6.	9.00 h	Setkání maminek
Pá	28.6.	17.30 h	Modlitební setkání
Ne	30.6.	10.00 h	Bohoslužby v Přerově + posezení
			rozloučení s Kulíkovými
Út	2.7.	7.00 h	Stěhování Kulíkových

Adresa:

Farní sbor ČCE v Přerově, Č. Drahlavského 1,
750 02 Přerov; **Telefon:** 604 708 768; **E-mail:**
cce.prerov@gmail.com; **www:** cceprerov.estranky.cz
Číslo účtu: 1882017369/0800